

Боривој Герзић

ПЕТ ПЕСАМА

ЗЕМЉА

човек се појавио кад је већ све стајало:
дрвеће, птице, сунце и камен,
океани, месец

излегао се из света
у тај исти свет
као трава што ниче из земље
у зноју лица свог да
живи, потомке рађа и умире
и нејакој људској грађевини
обол свој придода

укопавају га у ту земљу
која је сав његов свет –
из земље изашао цвилећи
враћа се у њу
размишљајући

БОЖИЈЕ МИШИЦЕ

раздвојити тело од душе
исто је толико тешко
као поцепати атом
божије мишице морају бити
јаке

душу да кукама
извлаче из тела као из бездана –
нераздвојиво да раздвоје
и раскину нераскидиво
биће да рашчивијају
на елементе

опиру се тело и душа –
невидљивим спонама

заточени
у беочугу

јаучу болно, тегобно
као болесник на самрти –
немио им божији
рад

некад што је саставио
тај сад раздваја –
као што је небо и земљу
ономад распарао
да крв не престане

не можеш му ући у семе
и смисао –
никад

ПОСМАТРАЧ

гледаш речи што куљају
ум који меље као точак воденице
дисање што се чује
у откуцају малог срца –
и шупљу лобању

седиш мирно у глави
негде иза чела
гледаш:

свет се одмотава као
персијски тепих шпанског краља
и замотава као гордијев чвор,
уз фанfare и црквена звона
немо посматраш

немаш име
немаш глас
немаш боравиште
без година си
без склоности
без жеља –
онај си који нема ништа

само невидљива кула
 над градовима света
 на њој почиваш
 бестелесан
 сам и празан –
 посматраш себе
 који ниси ти
 или јеси

АКО ИКАДА УМРЕМ

ако икада умрем
 књигу отворену крај кревета склопите
 а оловку вратите у футролу
 у заједници је сигурније

пешкир с радијатора баците у корпу за веш
 крпу склизнулу са шпорета подигните
 све папуче и чарапе побацајте
 а жени чији сам број последњи звао јавите о догађају
 и попијте сви заједно по чашицу у моје име

ако икада умрем
 списе ми сачувајте или баците, свеједно
 ципеле ми намучене обујте
 и у модри ме сеоски капут увијте
 па ми очне капке склопите
 уста нечим затворите
 да не зуре у плафон

ако икада умрем
 косу ми доведите у ред
 (елвису су зафарбали седе)
 плави јастук на коме сам главу држао поравнајте
 и под неку другу главу подметните
 или и њега баците

ђавољи ујам птичје око на тараби
 ева адам и змија –
 иконостас који ће се распасти
 ако икада умрем –
 нека заврши у пламену
 као што су многи завршили

ако икада умрем
знајте да ни за чим не жалим
главе никога нисам лишио
огрешио се јесам
грешке су једино што је било
моје

свету који остаје нек буде просто –
провалија што одзвања смехом и крицима
да се пуни и премеће до дана судњег
али без мене

децу ми несуђену пошаљите њиховим путем
стројевим кораком с пушком на рамену
у боље сутра
а птице и псе поштено храните

ако икада умрем
дух ми над ватриште упутите
где бог са дружином обитава
и упалите свећу подно стопала свеца очињег –
док изгори да ме ожалите – не дуже

ако икада умрем
сахраните ме обично, старински
уз чираке и кандила
и само бели камен на хумку гурните
да притисне црну земљу

бог је потреба
а под земљом
потребе више нема

у шуми густој
помози дечаку да пронађе
пут до куће

ДЕЦА ЈАНУСА

слави све у животу –
чак и смрт

слави добро и лоше –
прекрасну девицу
што купа се у врелу
красте на телу умирућег
дете које се рађа у
нови живот
и самртника што издише
последњи дах

слави колевку
која те је успављивала
и лопату што ће те укопати
онога у шеширу
који те вечито посматра
и све што у ободу шешира
крије

живот и смрт су чудо
нераздвојиви пар
новчић с два лица
што оба гледају
у тебе

слави чудо
и одгурни жалост
малоумност што се
ковитла светом
запевај псалме
у славу живота
и не затварај уста –
чак и кад ти их затворе